

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 21ης Σεπτεμβρίου 2006*

Στην υπόθεση C-168/04,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 5 Απριλίου 2004,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την B. Eggers και τους E. Traversa και G. Braun, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενης από τους E. Riedl, G. Hesse και C. Pesendorfer, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, M. Pešič και E. Levits (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 6ης Οκτωβρίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Φεβρουαρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, περιορίζοντας κατά τρόπο δυσανάλογο, με το άρθρο 18 του αυστριακού νόμου περί εργασίας των αλλοδαπών (Ausländerbeschäftigungsgesetz), της 20ής Μαρτίου 1975 (BGBl., I, 120/1999), όπως δημοσιεύθηκε στον BGBl. I, 160/2002 (στο εξής: AuslBG), και το άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του νόμου περί αλλοδαπών

(Fremdengesetz), της 14ης Ιουλίου 1997 (BGBl. I, 34/2000), όπως δημοσιεύθηκε στον BGBl. I, 126/2002 (στο εξής: FrG), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Ο AuslBG θεσπίζει, στο άρθρο 18, παράγραφος 1, την υποχρέωση χορηγήσεως αδειάς προτού αποσπασθούν στην Αυστρία αλλοδαποί εργαζόμενοι από εργοδότη που δεν έχει την έδρα του στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους. Όσον αφορά την απόσπαση, από επιχείρηση που έχει την έδρα της σε κράτος μέλος, υπηκόων τρίτων κρατών για να παράσχουν υπηρεσίες στην Αυστρία, το άρθρο 18, παράγραφοι 12 έως 16, του AuslBG προβλέπει ειδική διαδικασία. Η άδεια έχει αντικατασταθεί από την ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως, η οποία χορηγείται με την επιφύλαξη της τηρήσεως ορισμένων προϋποθέσεων.
- 3 Το άρθρο 18, παράγραφος 12, του AuslBG θεσπίζει:

«Η εργασία αλλοδαπών, οι οποίοι δεν καλύπτονται από το άρθρο 1, παράγραφος 2, σημείο m, και οι οποίοι αποστέλλονται στο ομοσπονδιακό έδαφος από αλλοδαπό εργοδότη που έχει την έδρα του στο έδαφος κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως για την προσωρινή παροχή υπηρεσιών πρέπει να δηλώνεται στο περιφερειακό γραφείο της υπηρεσίας απασχολήσεως πριν από την έναρξη της παροχής υπηρεσιών. Το αρμόδιο περιφερειακό γραφείο της υπηρεσίας απασχολήσεως πρέπει να χορηγεί βεβαίωση της δηλώσεως (ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως) εντός προθεσμίας έξι εβδομάδων. [...]»

4 Οι προϋποθέσεις χορηγήσεως της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως καθορίζονται στην παράγραφο 13 του εν λόγω άρθρου 18. Επομένως, η χορήγηση αυτή λαμβάνει χώρα:

- όταν ο αποσπασμένος εργαζόμενος, υπήκοος τρίτου κράτους, εργάζεται στην επιχείρηση που τον απασχολεί στο κράτος μέλος καταγωγής υπό κανονικές και συνήθεις συνθήκες επί ένα τουλάχιστον χρόνο ή έχει συνάψει σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και
- όταν, κατά τη διάρκεια της αποσπάσεως, τηρείται το καθεστώς αμοιβής και εργασίας και οι διατάξεις περί κοινωνικής ασφαλίσεως της αυστριακής νομοθεσίας.

5 Σύμφωνα με τον FrG, οι εργαζόμενοι υπήκοοι τρίτων κρατών οι οποίοι αποσπώνται στην Αυστρία από επιχείρηση με έδρα σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως για να παράσχουν εκεί υπηρεσίες πρέπει, για την είσοδο και διαμονή τους στο αυστριακό έδαφος, να είναι κάτοχοι τίτλου εισόδου και διαμονής.

6 Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του FrG:

«Οι τίτλοι εισόδου και διαμονής μπορούν να χορηγηθούν στους αλλοδαπούς κατόπιν αιτήσεώς τους από τη στιγμή που διαθέτουν έγκυρο ταξιδιωτικό έγγραφο και δεν τυγχάνει εφαρμογής κανένας λόγος αρνήσεως (άρθρα 10 έως 12). Η θεώρηση χορηγείται μόνο για ορισμένο χρόνο, ενώ οι τίτλοι διαμονής μπορεί να είναι και αόριστης διάρκειας. Η διάρκεια ισχύος των θεωρήσεων και των τίτλων διαμονής ορισμένου χρόνου δεν μπορεί να υπερβεί τη διάρκεια ισχύος του ταξιδιωτικού εγγράφου. [...]»

- 7 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του FrG προβλέπει ότι δεν πρέπει να χορηγείται άδεια εισόδου ή διαμονής όταν ζητείται μετά από είσοδο χωρίς θεώρηση στο αυστριακό έδαφος. Από τη διάταξη αυτή απορρέει ότι, όταν υπήκοος τρίτου κράτους εισέλθει παρανόμως σε αυστριακό έδαφος, η κατάσταση του δεν μπορεί να τακτοποιηθεί επί τόπου με τη χορήγηση τίτλου εισόδου ή διαμονής.
- 8 Τέλος, ο νόμος περί των συμβάσεων εργασίας (Arbeitsvertragsrechts- Anpassungsgesetz) του 1993 (BGBl., 459/1993, στο εξής: AVRAG), ο οποίος μετέφερε στην αυστριακή νομοθεσία την οδηγία 96/71/EΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών (ΕΕ L 18, σ. 1), επιβάλλει στον εργοδότη με έδρα σε κράτος μέλος της Ενώσεως γενική υποχρέωση υποβολής δηλώσεως. Επομένως, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 7b, εδάφιο 3, του AVRAG, ο εργοδότης πρέπει να δηλώνει την απόσπαση των εργαζομένων που αποστέλλονται στην Αυστρία για να προσφέρουν εκεί εργασία ορισμένης διάρκειας στην κεντρική υπηρεσία συντονισμού για τον έλεγχο της παράνομης εργασίας τουλάχιστον μία εβδομάδα πριν από την έναρξη της εργασίας.
- 9 Συναφώς, ο εργοδότης πρέπει να παράσχει διάφορες πληροφορίες ως προς τον ίδιο, ως προς τον εθνικό πελάτη, τους αποσπασμένους εργαζομένους, την επίδικη δραστηριότητα και τις αμοιβές. Η παράγραφος 9 του εν λόγω άρθρου 7b προβλέπει την επιβολή προστίμων σε περίπτωση μη τηρήσεως αυτής της υποχρεώσεως υποβολής δηλώσεως.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

- 10 Στις 14 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή, αφού έλαβε καταγγελία περί του ασυμβιβάστου της αυστριακής νομοθεσίας περί αποσπάσεως υπηκόων τρίτων κρατών προς την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών που εγγυάται το άρθρο 49 ΕΚ, απηύθυνε έγγραφο οχλήσεως στη Δημοκρατία της Αυστρίας. Στο έγγραφο οχλήσεως, η Επιτροπή εξέθεσε ότι η άδεια αποσπάσεως και η άδεια διαμονής, που απαιτούνταν σύμφωνα

με την αυστριακή νομοθεσία, συνιστούν εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Οι αιτιάσεις της Επιτροπής αφορούσαν ειδικότερα τις ουσιαστικές προϋποθέσεις της άδειας αποσπάσεως και τον αυτόματο χαρακτήρα της αρνήσεως χορηγήσεως άδειας διαμονής σε περίπτωση εισόδου στο αυστριακό έδαφος αλλοδαπού εργαζομένου χωρίς θεώρηση.

- 11 Απαντώντας στο έγγραφο αυτό, η Αυστριακή Κυβέρνηση, με το από 12 Δεκεμβρίου 1997 έγγραφο, επισήμανε ότι οι διατάξεις του εθνικού δικαίου σχετικά με την απόσπαση αλλοδαπών εργαζομένων τροποποιήθηκαν από 1ης Ιανουαρίου 1998. Είχε θεσπισθεί νέα διαδικασία δηλώσεως αποσπάσεως, αποκαλούμενη «ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως», που αντικαθιστούσε τη διαδικασία χορηγήσεως άδειας, προκειμένου να εξακριβώνεται η συνδρομή προ της αποσπάσεως ορισμένων προϋποθέσεων.
- 12 Στις 2 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή απηύθυνε στη Δημοκρατία της Αυστρίας συμπληρωματικό έγγραφο οχλήσεως επισημαίνοντας ότι θεωρούσε ότι η νέα αυτή διαδικασία δεν έχει τον χαρακτήρα απλής δηλώσεως, αλλά ότι πρόκειται για σύνθετη διαδικασία χορηγήσεως άδειας, παρεμφερή με αυτές που η νομολογία του Δικαστηρίου έχει χαρακτηρίσει ως περιορισμούς του άρθρου 49 ΕΚ.
- 13 Με το από 2 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφο, η Αυστριακή Κυβέρνηση επισήμανε ότι η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαίωσης περί αποσπάσεως έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα και πληροί τις επιταγές που επιβάλλονται, στον τομέα αυτόν, με τη νομολογία του Δικαστηρίου. Περαιτέρω, όσον αφορά τη διάταξη σχετικά με την αυτόματη άρνηση χορηγήσεως της άδειας διαμονής, η Αυστριακή Κυβέρνηση επισήμανε ότι η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών δεν θίγει τη δυνατότητα των κρατών μελών να αποφασίζουν περί της εισόδου και διαμονής υπηκόων τρίτων κρατών στο έδαφός τους.
- 14 Στις 5 Απριλίου 2002, η Επιτροπή, επειδή δεν πείσθηκε από τις εξηγήσεις αυτές, απηύθυνε αιτιολογημένη γνώμη στη Δημοκρατία της Αυστρίας καλώντας αυτό το κράτος μέλος να λάβει τα μέτρα που είναι αναγκαία για να συμμορφωθεί προς την

αιτιολογημένη γνώμη εντός δύο μηνών από της κοινοποίησής της. Η Επιτροπή έκρινε ότι η διοικητική επιβάρυνση που συνεπάγεται η διαδικασία περί αποσπάσεως, σύμφωνα με την αυστριακή νομοθεσία, καθώς και η αδυναμία τακτοποίησης της καταστάσεως αποσπασμένου εργαζομένου, ο οποίος έχει εισέλθει στο αυστριακό έδαφος χωρίς τίτλο εισόδου και διαμονής, έχουν αποτρεπτικό αποτέλεσμα για τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος, οπότε οι διατάξεις αυτές συνιστούν εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

- 15 Με την από 7 Ιουνίου 2002 απάντησή της, η Αυστριακή Κυβέρνηση επισήμανε ότι οι διατάξεις σχετικά με την ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως δικαιολογούνταν από την ανάγκη προστασίας των αποσπασμένων εργαζομένων από ενδεχόμενες καταχρήσεις ενώ η ρήτρα της αυτόματης αρνήσεως στηριζόταν στα προνόμια που έχουν χορηγηθεί στα κράτη μέλη σύμφωνα με τη σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19), η οποία υπογράφηκε στις 19 Ιουνίου 1990 στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο).
- 16 Κρίνοντας ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν συμμορφώθηκε προς την αιτιολογημένη γνώμη, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 17 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η διαδικασία χορηγήσεως της ευρωπαϊκής βεβαίωσης περί αποσπάσεως καθώς και η δυνατότητα αυτόματης αρνήσεως χορηγήσεως άδειας διαμονής σε περίπτωση εισόδου αποσπασμένου εργαζομένου σε αυστριακό έδαφος χωρίς τίτλο εισόδου ή διαμονής συνιστούν εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών που απαγορεύει το άρθρο 49 ΕΚ και δεν μπορούν να δικαιολογηθούν από τους προβληθέντες εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας σκοπούς.

- 18 Η Αυστριακή Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι οι διατάξεις του άρθρου 18 του AuslBG και του άρθρου 10 του FrG συνιστούν περιορισμούς στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Η Αυστριακή Κυβέρνηση αναφερόμενη στη νομολογία του Δικαστηρίου, και μεταξύ άλλων στις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-49/98, C-50/98, C-52/98 έως C-54/98 και 68/98 έως C-71/98, Finalarte κ.λπ. (Συλλογή 2001, σ. I-7831), και της 24ης Ιανουαρίου 2002, C-164/99, Portugaia Construções (Συλλογή 2002, σ. I-787), κρίνει παρ' όλ' αυτά ότι οι εν λόγω περιορισμοί δικαιολογούνται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος, δηλαδή όσον αφορά τις διατάξεις του άρθρου 18 του AuslBG, από την προστασία των εργαζομένων, και, όσον αφορά το άρθρο 10 του FrG, από την τήρηση της δημόσιας τάξης και της δημόσιας ασφάλειας. Συναφώς, οι διατάξεις αυτές είναι ανάλογες προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

Επί της διαδικασίας χορηγήσεως της ευρωπαϊκής βεβαίωσης περί αποσπάσεως

- 19 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως δεν αποτελεί το προϊόν διαδικασίας αμιγούς δηλωτικού χαρακτήρα, αλλά συνιστά αληθή διοικητική άδεια. Πράγματι, η βεβαίωση αυτή χορηγείται μόνον κατόπιν επαληθεύσεως εκ μέρους των αρμοδίων εθνικών αρχών των προβλεπομένων στο άρθρο 18, παράγραφος 13, του AuslBG προϋποθέσεων. Κατά τα λοιπά, η βεβαίωση είναι εκ προοιμίου απαραίτητη για την εκτέλεση κάθε παροχής στο αυστριακό έδαφος στο μέτρο που απαιτείται για την χορήγηση άδειας διαμονής των αποσπασμένων εργαζομένων, η δε έναρξη παροχής των υπηρεσιών πριν από τη χορήγηση της βεβαίωσης αυτής συνεπάγεται την αυτόματη άρνηση χορηγήσεως της εν λόγω άδειας διαμονής.
- 20 Περαιτέρω, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, μολονότι η ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως πρέπει να έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα, η ύπαρξη διττής διαδικασίας, δηλαδή της διαδικασίας θεωρήσεως και της διαδικασίας βεβαίωσης περί αποσπάσεως, συνιστά, καθ' εαυτή, δυσανάλογο περιορισμό στην αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, όπως προκύπτει από την απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, C-43/93, Vander Elst (Συλλογή 1994, σ. I-3803).

- 21 Πράγματι, η υποχρέωση, για κάθε παρέχοντα υπηρεσίες και εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος, ο οποίος επιθυμεί να αποσπάσει εργαζομένους υπηκόους τρίτου κράτους στο αυστριακό έδαφος, να λάβει ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως, η οποία προστίθεται στη διαδικασία θεωρήσεως που προβλέπεται στον FtG και στη διαδικασία δηλώσεως του AVRAG, προσβάλλει την αρχή της αναλογικότητας. Συναφώς, οι προβαλλόμενοι από την Αυστριακή Κυβέρνηση σκοποί μπορούν να επιτευχθούν με λιγότερο περιοριστικά μέτρα.
- 22 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία χορηγήσεως της ευρωπαϊκής βεβαίωσης περί αποσπάσεως δεν έχει την περιγραφείσα από την Επιτροπή δυσκαμψία.
- 23 Αφενός, η ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως είναι μια δηλωτικού χαρακτήρα διαδικασία. Το αμελητέο ποσόν του προστίμου σε περίπτωση μη τηρήσεως της διατυπώσεως αυτής αποτελεί προς τούτο ένδειξη. Επί πλέον, πρόκειται για ελαστική διαδικασία, εφόσον το άρθρο 18, παράγραφος 16, του AuslBG επιτρέπει να την κινήσουν τα διάφορα πρόσωπα που αφορά η απόσπαση.
- 24 Αφετέρου, σύμφωνα με την Αυστριακή Κυβέρνηση, δεν μπορεί να γίνει λόγος για διττή διαδικασία καθόσον η διαδικασία σχετικά με την ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως έχει σκοπό διαφορετικό από τη διαδικασία χορηγήσεως αδείας διαμονής, εφόσον οι επαληθεύσεις στις οποίες προβαίνουν οι αρμόδιες αρχές διαφέρουν στην κάθε περίπτωση.
- 25 Δεύτερον, η Επιτροπή αμφισβητεί τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη χορήγηση της ευρωπαϊκής βεβαίωσης περί αποσπάσεως.
- 26 Αφενός, η διασφάλιση της τηρήσεως του εθνικού καθεστώτος περί αμοιβής και εργασίας, στο πλαίσιο διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών, που προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 13, σημείο 2, του AuslBG, προβλεπόταν ήδη στην οδηγία 96/71,

η οποία μεταφέρθηκε στο αυστριακό δίκαιο με τον AVRAG. Εφόσον οι διατάξεις της εν λόγω οδηγίας προβλέπουν τη δυνατότητα ελέγχου των προϋποθέσεων αυτών *a posteriori*, οι αυστριακές αρχές διαθέτουν επομένως λιγότερο περιοριστικό μέσον για να διασφαλίσουν την τήρηση των εν λόγω προϋποθέσεων.

- 27 Αφετέρου, όσον αφορά την ύπαρξη προηγούμενης περιόδου απασχολήσεως τουλάχιστον ενός έτους ή συμβάσεως αορίστου διαρκείας του άρθρου 18, παράγραφος 13, σημείο 1, του AuslBG, η Επιτροπή θεωρεί ότι η διατύπωση «νομοτύπως και συνήθως» που χρησιμοποιήθηκε στην προαναφερθείσα απόφαση Vander Elst, δεν μπορεί να δικαιολογήσει χρονικό ή νομικό περιορισμό όπως ο επίμαχος εν προκειμένω. Πράγματι, η διατύπωση αυτή συνδέεται στενά με το πλαίσιο του προδικαστικού ερωτήματος που είχε υποβληθεί τότε στο Δικαστήριο.
- 28 Τέλος, οι προβληθέντες από την Αυστριακή Κυβέρνηση λόγοι οικονομικής τάξεως δεν δικαιολογούν τέτοιον περιορισμό στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, εφόσον το Δικαστήριο έχει ρητώς αποκλείσει, με τις αποφάσεις της 27ης Μαρτίου 1990, C-113/89, *Rush Portuguesa* (Συλλογή 1990, σ. I-1417), και *Finalarte* κ.λπ., τη δυνατότητα του κράτους μέλους να επικαλείται στοιχεία που αφορούν την αγορά εργασίας. Όσον αφορά τον λόγο της προστασίας των εργαζομένων, η προϋπόθεση περί της διάρκειας της προηγούμενης εργασίας έχει αρνητικό αποτέλεσμα για τους εργαζομένους υπηκόους τρίτων κρατών, καθόσον η διάταξη αυτή μπορεί να περιορίσει την πρόσληψή τους. Περαιτέρω, η διάταξη αυτή είναι εντελώς δυσανάλογη στην περίπτωση συγκεκριμένης παροχής υπηρεσιών.
- 29 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μόνες οι διατάξεις του AVRAG δεν αρκούν για να επιτρέψουν την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτων κρατών, πράγμα το οποίο δικαιολογεί την επιβολή των προσθέτων απαιτήσεων της διαδικασίας της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως.
- 30 Κατά τα λοιπά, η επίμαχη νομοθεσία απλώς μεταφέρει τη νομολογία του Δικαστηρίου όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση Vander Elst, σύμφωνα με την οποία ο αποσπασμένος εργαζόμενος, υπήκοος τρίτου κράτους,

πρέπει να απασχολείται «νομοτύπως και συνήθως» στο κράτος μέλος καταγωγής για να χορηγηθεί η άδεια περί αποσπάσεως. Συναφώς, ο εργαζόμενος πρέπει να αποδείξει ορισμένη σχέση με τον εργοδότη του μέσω της σχέσεως εργασίας τουλάχιστον ενός έτους ή συμβάσεως αόριστης διάρκειας. Η απαίτηση αυτή καθιστά δυνατή την προστασία του αποσπασμένου εργαζομένου από ενδεχόμενες καταχρήσεις.

Περί της αυτόματης αρνήσεως χορηγήσεως της άδειας εισόδου και διαμονής

- 31 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, κάθε παρέχων υπηρεσίες διαβιβάζει στους υπαλλήλους του το «παράγωγο δικαίωμα» να λάβουν άδεια διαμονής για την απαιτούμενη από την παροχή υπηρεσιών διάρκεια. Στο μέτρο που οι αποσπασμένοι εργαζόμενοι δεν έχουν καμία αξίωση προσβάσεως στην αγορά εργασίας του κράτους αποσπάσεως, ο λόγος για την αυτόματη άρνηση του άρθρου 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του FrG είναι δυσανάλογος σε σχέση με τον σκοπό διασφαλίσεως της δημόσιας τάξης και της δημόσιας ασφάλειας.
- 32 Πράγματι, η θεώρηση που χορηγείται στους υπηκόους τρίτου κράτους των οποίων το δικαίωμα διαμονής απορρέει από το κοινοτικό δίκαιο έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και πρέπει να αναγνωρίζεται αυτομάτως. Επομένως, η αυτόματη άρνηση σε περίπτωση «τυπικώς παράνομης» εισόδου στο εθνικό έδαφος περιορίζει σημαντικά την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών και την καθιστά πλασματική για ορισμένους τομείς. Συναφώς, οι αυστριακές αρχές διαθέτουν λιγότερο περιοριστικά και συγχρόνως αποτελεσματικά μέσα για να εξακριβώσουν αν ο υπήκοος τρίτου κράτους αποτελεί απειλή για τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια.
- 33 Η Αυστριακή Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο λόγος αυτόματης αρνήσεως χορηγήσεως του τίτλου εισόδου και διαμονής δεν αφορά, ως εκ της φύσεώς τους, τους εργαζόμενους που διαθέτουν τίτλο διαμονής, χορηγηθέντα από κράτος μέλος των συμφωνιών Σένγκεν, που είναι αποσπασμένοι στην Αυστρία για περίοδο κάτω των τριών μηνών.

- 34 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως πρέπει να διακρίνεται από τη διαδικασία που αφορά τη χορήγηση άδειας εισόδου και διαμονής. Επομένως, η δεύτερη διαδικασία δεν αφορά την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, αλλά το δικαίωμα των αλλοδαπών. Υπό τις συνθήκες αυτές, η νομιμότητα της εισόδου εντός της εθνικής επικράτειας δεν εξαρτάται αποκλειστικά από τη νομιμότητα της αποσπάσεως, αλλά και από άλλους παράγοντες που αφορούν τον έλεγχο των αλλοδαπών.
- 35 Εξάλλου, η Αυστριακή Κυβέρνηση θεωρεί ότι το κράτος αποσπάσεως πρέπει να μπορεί να εξακριβώνει αν ένα πρόσωπο αποτελεί απειλή για τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια ή αν πρέπει να του απαγορευθεί η διαμονή στο αυστριακό έδαφος. Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν είναι πρόσφορο να θεσπίζεται μέτρο απαγορεύσεως διαμονής για πρόσωπο που ζητεί άδεια διαμονής ενώ βρίσκεται ήδη στο αυστριακό έδαφος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 36 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 49 ΕΚ επιτάσσει όχι μόνον την εξάλειψη κάθε δυσμενούς διακρίσεως που υφίσταται λόγω της ιθαγενείας του ο εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος παρέχων υπηρεσίες, αλλά και την κατάργηση κάθε περιορισμού, ακόμη και αν αυτός εφαρμόζεται αδιακρίτως τόσο στους ημεδαπούς παρέχοντες υπηρεσίες όσο και σε αυτούς των άλλων κρατών μελών, οσάκις μπορεί να παρεμποδίσει, να παρενοχλήσει ή να καταστήσει λιγότερο ελκυστικές τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, όπου νομίμως παρέχει ανάλογες υπηρεσίες (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24 Ιανουαρίου 2002, C-164/99, *Portugaia Construcões*, Συλλογή 2002, σ. I-787, σκέψη 16 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 37 Εντούτοις, εθνική κανονιστική ρύθμιση διέπουσα τομέα ο οποίος δεν αποτέλεσε αντικείμενο εναρμονίσεως σε κοινοτικό επίπεδο και εφαρμοζόμενη αδιακρίτως επί κάθε προσώπου ή επιχείρησης που ασκεί δραστηριότητα στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους μπορεί, παρά το περιοριστικό αποτέλεσμά της για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, να δικαιολογείται στο μέτρο που ικανοποιεί επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος ο οποίος δεν διασφαλίζεται ήδη από τους κανόνες στους

οποίους υπόκειται ο παρέχων τις υπηρεσίες εντός του κράτους μέλους όπου αυτός είναι εγκατεστημένος και εφόσον η εν λόγω ρύθμιση είναι πρόσφορη για την εξασφάλιση της επιτεύξεως του σκοπού τον οποίο επιδιώκει και δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου για την επίτευξη του σκοπού μέτρου (βλ. απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-369/96 και C-376/96, *Arblade* κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-8453, σκέψεις 34 και 35, και προαναφερθείσα απόφαση *Portugaia Construcões*, σκέψη 19).

- 38 Δεδομένου ότι ο τομέας που αφορά την απόσπαση μισθωτών εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους στο πλαίσιο διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών δεν έχει, μέχρι σήμερα, εναρμονιστεί σε κοινοτικό επίπεδο, το συμβατό της αυστριακής νομοθεσίας περί αποσπάσεως προς το άρθρο 49 ΕΚ πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τις αρχές που υπομνήσθηκαν στις δύο προηγούμενες σκέψεις της παρούσας απόφασης.

Επί της πρώτης αιτιάσεως αντλούμενης από την απαίτηση χορηγήσεως της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφοι 12 έως 16 του AuslBG

- 39 Δεν αμφισβητείται ότι οι απαιτούμενες, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφοι 12 έως 16 τους AuslBG, προϋποθέσεις από επιχείρηση παρέχουσα υπηρεσίες, η οποία προτίθεται να αποσπάσει, επί του αυστριακού εδάφους, εργαζομένους υπηκόους τρίτου κράτους παρακωλύουν, λόγω των διοικητικών επιβαρύνσεων και συγκεκριμένα λόγω της απαιτούμενης προθεσμίας έξι εβδομάδων για τη χορήγηση της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως που συνεπάγονται, τη μελετώμενη απόσπαση και συνεπώς την εκ μέρους της εν λόγω επιχείρησης άσκηση δραστηριοτήτων παροχής υπηρεσιών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2004, C-445/03, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2004, σ. I-10191, σκέψη 23 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 40 Όσον αφορά την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους από κοινοτική επιχείρηση παρέχουσα υπηρεσίες, έχει κριθεί ότι εθνική κανονιστική ρύθμιση, εξαρτώσα την παροχή υπηρεσιών επί του εθνικού εδάφους εκ μέρους επιχείρησης εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος από τη χορήγηση διοικητικής αδείας,

συνιστά περιορισμό στην εν λόγω ελευθερία, κατά την έννοια του άρθρου 49 ΕΚ (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Vander Elst, σκέψη 15, και Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 24).

- 41 Συναφώς, και αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Αυστριακή Κυβέρνηση, η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως έχει τον χαρακτήρα διαδικασίας χορηγήσεως αδειάς. Πράγματι, καθόσον η χορήγηση της βεβαιώσεως αυτής είναι απαραίτητη για την απόσπαση και συντελείται μόνον κατόπιν ελέγχου εκ μέρους των αρμοδίων εθνικών αρχών των απαιτήσεων που επιβάλλει το άρθρο 18, παράγραφος 13, του AuslBG, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι πρόκειται για απλή διαδικασία δηλωτικού χαρακτήρα.
- 42 Εξάλλου, η διαδικασία αυτή μπορεί να καταστήσει δυσχερή, και μάλιστα αδύνατη, την άσκηση της παροχής υπηρεσιών με την εργασία εργαζομένων αποσπασμένων υπηκόων τρίτων κρατών, καθόσον συνεπάγεται προθεσμία εξετάσεως της αιτήσεως για τη χορήγηση της βεβαιώσεως αυτής η οποία μπορεί να φθάσει τις έξι εβδομάδες.
- 43 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ελέγχουν την τήρηση των εθνικών και κοινοτικών διατάξεων στον τομέα της παροχής υπηρεσιών. Ομοίως, έχει δεχθεί το βάσιμο μέτρων ελέγχου που είναι αναγκαία για να εξακριβωθεί η τήρηση απαιτήσεων οι οποίες δικαιολογούνται από λόγους γενικού συμφέροντος (προπαρατεθείσα απόφαση *Argblade* κ.λπ., σκέψη 38). Ωστόσο, το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι οι έλεγχοι αυτοί πρέπει να τηρούν τα όρια που επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο και δεν πρέπει να καθιστούν πλασματική την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση *Rush Portuguesa*, σκέψη 17).
- 44 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν οι περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών που απορρέουν από το άρθρο 18, παράγραφοι 12 έως 16, του AuslBG δικαιολογούνται από σκοπό γενικού συμφέροντος και, ενδεχομένως, αν είναι αναγκαίοι για την αποτελεσματική επιδίωξη, με τα κατάλληλα μέσα, του σκοπού αυτού (βλ., την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 26, και την απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2006, C-244/04, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2006, σ. I-885, σκέψη 37).

- 45 Εν προκειμένω, έγινε επίκληση λόγων προστασίας των εργαζομένων, αφενός, και σταθερότητας της αγοράς εργασίας, αφετέρου, προς στήριξη των απαιτήσεων του άρθρου 18, παράγραφοι 12 έως 16, του AuslBG.
- 46 Πρώτον, η Αυστριακή Κυβέρνηση επικαλείται την ανάγκη να μεριμνά για την πλήρωση των προϋποθέσεων αποσπάσεως στο πλαίσιο της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Βάσει αυτού, πρόκειται για τη διασφάλιση ότι η επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση δεν καταχράται του δικαιώματος που της χορηγεί η Συνθήκη ΕΚ σε βάρος των αποσπασμένων εργαζομένων. Ειδικότερα, οι προϋποθέσεις χορηγήσεως της βεβαίωσης του άρθρου 18, παράγραφος 13, του AuslBG αποσκοπούν, σύμφωνα με την κυβέρνηση αυτή, στην αποτροπή του κινδύνου καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως του εργατικού δυναμικού καταγωγής τρίτων κρατών, και ειδικότερα στη χρησιμοποίηση του εργατικού αυτού δυναμικού μόνο για τον σκοπό της αποσπάσεως.
- 47 Μεταξύ των επιτακτικών λόγων γενικού συμφέροντος που έχει αναγνωρίσει το Δικαστήριο συγκαταλέγεται η προστασία των εργαζομένων (βλ., ιδίως, προαναφερθείσες αποφάσεις Finalarte κ.λπ., σκέψη 33, και Portugaia Construcões, σκέψη 20). Γεγονός επίσης είναι ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν αντιτίθεται στην εκ μέρους των κρατών μελών επέκταση της νομοθεσίας τους ή των συλλογικών συμβάσεων εργασίας που έχουν συνάψει οι κοινωνικοί εταίροι σε κάθε πρόσωπο που παρέχει αμειβόμενη εργασία, έστω και προσωρινή, στο έδαφός τους, ανεξάρτητα από τη χώρα εγκαταστάσεως του εργοδότη, και δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την υποχρέωση της τηρήσεως των κανόνων αυτών με τα ενδεδειγμένα μέτρα (βλ. απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1982, 62/81 και 63/81, Seco και Desquenne & Giral, Συλλογή 1982, σ. 223, σκέψη 14) οσάκις συμβαίνει η παρεχόμενη με αυτές προστασία να μη διασφαλίζεται μέσω ταυτοσήμων ή ουσιαδώς συγκρίσιμων υποχρεώσεων που υπέχει ήδη επιχείρηση στο κράτος μέλος εγκαταστάσεώς της (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 29 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 48 Εντούτοις, η ευρωπαϊκή βεβαίωση περί αποσπάσεως όπως προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφοι 12 έως 16, του AuslBG δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πρόσφορο μέσο για την επίτευξη του προβαλλομένου σκοπού.

- 49 Πράγματι, αφενός, η διαδικασία αυτή, επιβάλλοντας τη συστηματική τήρηση των αυστριακών όρων αμοιβής και εργασίας, δεν λαμβάνει υπόψη μέτρα προστασίας των εργαζομένων στα οποία υπόκειται εντός του κράτους προελεύσεως η επιχείρηση που προτίθεται να πραγματοποιήσει την απόσπαση, ιδίως σε θέματα συνθηκών εργασίας και αμοιβών, δυνάμει του δικαίου του οικείου κράτους μέλους ή τυχόν συμφωνία συνεργασίας συναφθείσα μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του εν λόγω τρίτου κράτους, και η εφαρμογή των οποίων είναι ικανή να αποκλείσει σημαντικούς κινδύνους εκμεταλλεύσεως των εργαζομένων και στρεβλώσεως του μεταξύ των επιχειρήσεων ανταγωνισμού (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις *Vander Elst*, σκέψη 25 και *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου*, σκέψη 35).
- 50 Αφετέρου, όσον αφορά το ότι η χορήγηση της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως εξαρτάται από την ύπαρξη συμβάσεων εργασίας τουλάχιστον ενός έτους ή αόριστης διάρκειας, το μέτρο αυτό υπερβαίνει ό,τι μπορεί να απαιτείται εξ ονόματος του στόχου της κοινωνικής προστασίας ως αναγκαίας προϋποθέσεως για την παροχή υπηρεσιών μέσω αποσπάσεως εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους (προαναφερθείσες αποφάσεις, *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου*, σκέψεις 32 και 33, και *Επιτροπή κατά Γερμανίας*, σκέψη 58).
- 51 Περαιτέρω, η Αυστριακή Κυβέρνηση δεν μπορεί να στηρίζεται στη διατύπωση που χρησιμοποίησε το Δικαστήριο στη σκέψη 26 της προπαρατεθείσας αποφάσεως *Vander Elst*, υποστηρίζοντας ότι η απαίτηση αυτή περί προηγούμενης απασχολήσεως παρέχει τη δυνατότητα ελέγχου αν ο αποσπασμένος εργαζόμενος που είναι υπήκοος τρίτου κράτους απασχολείται νομοτύπως και συνήθως εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως του εργοδότη του. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο δεν συνέδεσε την έννοια της «νομότυπης και συνήθους απασχολήσεως» με κάποια προϋπόθεση κατοικίας ή απασχολήσεως ορισμένου χρόνου εντός του κράτους εγκαταστάσεως της επιχειρήσεως που παρέχει τις υπηρεσίες (προαναφερθείσα απόφαση *Επιτροπή κατά Γερμανίας*, σκέψη 55).
- 52 Συναφώς, η υποχρέωση, στο πλαίσιο του AVRAΓ, εταιρίας παρέχουσας υπηρεσίες να ενημερώνει πριν από την απόσπαση τις τοπικές αρχές για την παρουσία ενός ή περισσότερων αποσπασμένων μισθωτών εργαζομένων, για την προβλεπόμενη διάρκεια της εν λόγω παρουσίας και την ή τις παρεχόμενες υπηρεσίες που δικαιολογούν την απόσπαση συνιστά εξίσου αποτελεσματικό και λιγότερο περιοριστικό από την επίδικη υποχρέωση μέτρο. Πράγματι, το μέτρο αυτό μπορεί

να παράσχει στις εν λόγω αρχές τη δυνατότητα να ελέγχουν την τήρηση της κανονιστικής ρυθμίσεως επί κοινωνικών και μισθολογικών θεμάτων της Αυστρίας, κατά τη διάρκεια της αποσπάσεως, λαμβάνοντας υπόψη τις υποχρεώσεις που υπέχει η επιχείρηση δυνάμει των κανόνων του δικαίου κοινωνικής ασφάλισης που έχουν εφαρμογή στο κράτος μέλος προελεύσεως.

53 Επομένως, η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως υπερβαίνει ό,τι είναι αναγκαίο για την επιδίωξη του σκοπού της προστασίας των εργαζομένων.

54 Δεύτερον, η Αυστριακή Κυβέρνηση τονίζει ότι η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως σκοπεί στην αποφυγή διαταράξεως της εθνικής αγοράς εργασίας από τυχόν συρροή εργαζομένων, υπηκόων τρίτων κρατών.

55 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι εργαζόμενοι οι οποίοι απασχολούνται από εγκατεστημένη σε κράτος μέλος επιχείρηση και είναι αποσπασμένοι σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να παράσχουν εκεί υπηρεσίες δεν προτίθενται να εισδύσουν στην αγορά εργασίας του δεύτερου αυτού κράτους, εφόσον επιστρέφουν στη χώρα καταγωγής ή κατοικίας τους μετά την εκπλήρωση της αποστολής τους (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 38).

56 Πάντως, έχει κριθεί ότι ένα κράτος μέλος δύναται να ελέγξει αν η εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος επιχείρηση, η οποία αποσπά στο έδαφός του εργαζομένους τρίτου κράτους, κάνει χρήση της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών προς εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνο της παροχής της συγκεκριμένης υπηρεσίας, όπως είναι επί παραδείγματι η έλευση του προσωπικού της για σκοπούς τοποθέτησεως ή διαθέσεως εργαζομένων (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις *Rush Portuguesa*, σκέψη 17, και *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου*, σκέψη 39). Εντούτοις, η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κατάλληλο μέσο για την επίτευξη του σκοπού που επικαλείται η Αυστριακή Κυβέρνηση.

57 Τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέχονται σύμφωνα με τη διαδικασία της προηγούμενης δήλωσης του AVRAG και υπενθυμίστηκαν στη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, καθώς και αυτά που διαβιβάζονται στο πλαίσιο της διαδικασίας χορηγήσεως άδειας διαμονής καθιστούν δυνατό στις αυστριακές αρχές να διασφαλίζουν ότι οι εν λόγω εργαζόμενοι τελούν σε κατάσταση νομιμότητας, ιδίως ως προς την κατοικία, την έγκριση εργασίας και την κοινωνική κάλυψη, στο κράτος μέλος όπου τους απασχολεί η επιχείρηση, και παρέχουν στις ανωτέρω αρχές, κατά τρόπο λιγότερο περιοριστικό και εξίσου αποτελεσματικό με τις επίδικες απαιτήσεις, εγγυήσεις ως προς τη νομιμότητα της καταστάσεως των εργαζομένων αυτών και ως προς το γεγονός ότι ασκούν την κύρια δραστηριότητά τους εντός του κράτους μέλους όπου είναι εγκατεστημένη η παρέχουσα τις υπηρεσίες επιχείρηση.

58 Επομένως, η διαδικασία της ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την αποφυγή διαταράξεως της εγχώριας αγοράς εργασίας και, ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ως δυσανάλογη για την επίτευξη των επιδιωκόμενων από τη Δημοκρατία της Αυστρίας σκοπών.

Επί της δευτέρας αιτιάσεως αντλούμενης από τον αυτόματο χαρακτήρα της αρνήσεως χορηγήσεως της άδειας εισόδου και διαμονής όπως προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του FrG

59 Προκαταρκτικώς, πρέπει να διευκρινισθεί ότι, μέχρι σήμερα, οι προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής των υπηκόων τρίτων κρατών εντός κράτους μέλους, στο πλαίσιο αποσπάσεως που διενεργείται από παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, δεν έχουν εναρμονισθεί σε κοινοτικό επίπεδο.

60 Πάντως, ο έλεγχος που διενεργεί ένα κράτος μέλος όσον αφορά τον τομέα αυτόν δεν μπορεί να διακυβεύσει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών της επιχειρήσεως η οποία απασχολεί τους εν λόγω υπηκόους τρίτων κρατών (προαναφερθείσα απόφαση *Seco και Desquenne & Giral* σκέψη 12).

61 Εν προκειμένω, αποκλείοντας κάθε δυνατότητα τακτοποίησης της κατάστασης εργαζομένου, υπηκόου τρίτου κράτους, ο οποίος είναι αποσπασμένος νομίμως από

επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος και ο οποίος εισήλθε στο αυστριακό έδαφος χωρίς θεώρηση, ενώ η απαίτηση αυτή επιβάλλεται από την αυστριακή νομοθεσία, το άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του FrG εισάγει περιορισμό στην άσκηση δραστηριοτήτων παροχής υπηρεσιών εκ μέρους αυτής της επιχείρησης. Πράγματι, η διάταξη αυτή εκθέτει τον εν λόγω εργαζόμενο σε κίνδυνο απομακρύνσεως από το εθνικό έδαφος, πράγμα το οποίο μπορεί να παρακωλύσει την πραγματοποίηση της σχεδιαζόμενης αποσπάσεως.

- 62 Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 105 των προτάσεών του, η παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση, προσπαθώντας να αποφύγει τις δυσχέρειες που συνδέονται με την αδυναμία τακτοποιήσεως της καταστάσεως αυτής, υποχρεούται να μεριμνά, προτού καν προβεί στην απόσπαση, ώστε κάθε εργαζόμενος, τον οποίον αφορά η απόσπαση αυτή, να διαθέτει τίτλο βάσει του οποίου μπορεί να εισέλθει στο αυστριακό έδαφος, πράγμα το οποίο μπορεί να αποτρέπει επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος να πραγματοποιεί, στην Αυστρία, παροχή υπηρεσιών μέσω αποσπάσεως εργαζομένων, υπηκόων τρίτων κρατών.
- 63 Ωστόσο, η Αυστριακή Κυβέρνηση δικαιολογεί τον περιορισμό αυτό για λόγους που συνδέονται με την τήρηση της δημόσιας τάξης και της δημόσιας ασφάλειας.
- 64 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η δικαιολογία αυτή μπορεί να προβληθεί μόνο σε περίπτωση πραγματικής και αρκούντως σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας (βλ. απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1998, C-114/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 1998, σ. I-6717, σκέψη 46, και της 14ης Οκτωβρίου 2004, C-36/02, Omega, Συλλογή 2004, σ. I-9609, σκέψη 30).
- 65 Ασφαλώς, δεν αμφισβητείται ότι η είσοδος στο έδαφος κράτους μέλους υπηκόου τρίτου κράτους, ο οποίος υπόκειται στην υποχρέωση κατοχής θεωρήσεως, ελλείψει θεωρήσεως, συνιστά παράβαση. Ωστόσο, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 110 των προτάσεών του, η αυτόματη απαγόρευση χορηγήσεως τίτλου εισόδου ή διαμονής σε αποσπασμένο εργαζόμενο υπήκοο τρίτου κράτους, ο οποίος έχει εισέλθει στο εθνικό έδαφος χωρίς την απαιτούμενη θεώρηση, συνιστά κύρωση η οποία είναι πλέον δυσανάλογη με τη σοβαρότητα της παραβάσεως που

διαπράττεται επειδή δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι ο αποσπασμένος εργαζόμενος, χωρίς θεώρηση, βρίσκεται νομοτύπως στο έδαφος του κράτους μέλους από το οποίο έχει αποσπασθεί, καθώς και την αυστριακή νομοθεσία περί αποσπάσεως και, κατά συνέπεια, δεν αποτελεί αυτεπαγγέλτως απειλή για τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια.

- ⁶⁶ Περαιτέρω, δεν είναι λυσιτελή τα επιχειρήματα της Αυστριακής Κυβερνήσεως τα οποία αντλούνται από τον περιορισμένο αριθμό υπηκόων κρατών μελών, στους οποίους μπορεί να τύχει εφαρμογής αυτή η υποχρέωση αυτόματης αρνήσεως και από το γεγονός ότι δεν είναι σώφρον να θεσπιστεί απαγόρευση διαμονής σε βάρος υπηκόου τρίτου κράτους ο οποίος βρίσκεται στο αυστριακό έδαφος. Πράγματι, από τις πληροφορίες που παρέχονται στο πλαίσιο της δηλώσεως που προηγείται της αποσπάσεως, υπομνησθείσας στις σκέψεις 52 και 57 της παρούσας αποφάσεως, εναπόκειται στην πλήρη διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων εθνικών αρχών να λαμβάνουν, ανά περίπτωση, τα μέτρα που επιβάλλονται αν αποδειχθεί ότι ένας προς απόσπαση εργαζόμενος αποτελεί απειλή για τη δημόσια τάξη και τη δημόσια ασφάλεια προτού ο εργαζόμενος αυτός εισέλθει στο αυστριακό έδαφος.
- ⁶⁷ Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι ο αυτόματος χαρακτήρας της αρνήσεως χορηγήσεως τίτλου εισόδου και διαμονής σε νομοτύπως αποσπασμένο εργαζόμενο, υπήκοο τρίτου κράτους, ο οποίος εισέρχεται στο αυστριακό έδαφος, χωρίς θεώρηση, πρέπει να θεωρηθεί ως δυσανάλογη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.
- ⁶⁸ Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, αφενός, εξαρτώντας την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, εκ μέρους επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος, από τη λήψη της «ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως» του άρθρου 18, παράγραφοι 12 έως 16, του AuslBG, η χορήγηση της οποίας απαιτεί, πρώτον, ότι οι οικείοι εργαζόμενοι εργάζονται τουλάχιστον ένα χρόνο στην εν λόγω επιχείρηση ή έχουν συνάψει σύμβαση εργασίας αόριστης διάρκειας και, δεύτερον, ότι αποδεικνύεται η τήρηση του αυστριακού καθεστώτος εργασίας και αμοιβής, και, αφετέρου, προβλέποντας στο άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο 3, του FrG λόγο αυτόματης αρνήσεως χορηγήσεως τίτλου εισόδου και διαμονής, χωρίς εξαίρεση, βάσει του οποίου δεν μπορεί να τακτοποιηθεί η κατάσταση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, νομίμως αποσπασμένων από επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, όταν οι εν λόγω εργαζόμενοι έχουν εισέλθει στο αυστριακό έδαφος χωρίς θεώρηση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

⁶⁹ Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Δημοκρατίας της Αυστρίας και η τελευταία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Η Δημοκρατία της Αυστρίας, αφενός, εξαρτώντας την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, εκ μέρους επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος, από τη λήψη της «ευρωπαϊκής βεβαιώσεως περί αποσπάσεως» του άρθρου 18, παράγραφοι 12 έως 16, του αυστριακού νόμου περί εργασίας των αλλοδαπών (Ausländerbeschäftigungsgesetz), η χορήγηση της οποίας απαιτεί, πρώτον, ότι οι οικείοι εργαζόμενοι εργάζονται τουλάχιστον ένα χρόνο στην εν λόγω επιχείρηση ή έχουν συνάψει σύμβαση εργασίας αόριστης διάρκειας και, δεύτερον, ότι αποδεικνύεται η τήρηση του αυστριακού καθεστώτος εργασίας και αμοιβής, και, αφετέρου, προβλέποντας στο άρθρο 10, παράγραφος 1, σημείο 3, του νόμου περί αλλοδαπών (Fremdengesetz) λόγο αυτόματης αρνήσεως χορηγήσεως τίτλου εισόδου και διαμονής, χωρίς εξαίρεση, βάσει του οποίου δεν μπορεί να τακτοποιηθεί η κατάσταση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, νομίμως αποσπασμένων από επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, όταν οι εν λόγω εργαζόμενοι έχουν εισέλθει στο αυστριακό έδαφος χωρίς θεώρηση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.
- 2) Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)